

РЕШЕНИЕ

№ 21923

гр. София, 31.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 15.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **5960** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба от Х. Г. Д. чрез адвокат Т. М. срещу Решение № 2153-21-101/17.05.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата вх. № 1012-21-385/08.04.2024г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/19 от 08.03.2024г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, като неоснователна. В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, тъй като са издадени при допуснати съществени нарушения на процесуалния закон и неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че неправомерно не е зачетен за осигурителен стаж на жалбоподателя периода 01.11.2014г. – 13.12.2023г., като това е довело и до невъзможност да ползва правата по чл. 9а, ал. 2 от КСО за закупуване на недостигащ осигурителен стаж за право на пенсия по чл. 68, ал. 1-2 от КСО. В тази връзка счита, че продължителността на осигурителния му стаж за преценка правото на пенсия е неправилно определена. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. М., поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения и моли решението да бъде отменено. Претендира присъждане на направените разноски, за които представя списък.

Ответникът - Директора на ТП на НОИ С. град, чрез юрк. М. оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на разноски по

делото.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Административното производство е започнало по заявление вх.№ 2170-21-912 от 14.12.2023г. на Х. Г. Д. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към което е приложил изискуемите се документи съгласно чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ за преценка правото на пенсия.

Към датата на подаденото заявление Х. Д. е имал навършена възраст 64 години, 07 месеца и 11 дни. Въз основа на представените документи и Регистъра на осигурените лица /Р./ на НОИ, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на лицето осигурителен стаж до 30.04.2014г. включително в размер на 28 години, 11 месеца и 02 дни от трета категория труд.

След извършена проверка на правото на пенсия на жалбоподателя е установено, че видно от данните, подадени в Р. на НОИ, Х. Д. е самоосигуряващо се лице от 01.11.2014г. Изпратен е сигнал до Дирекция „К.“ с искане да се произнесат относно зачитането на спорния период за осигурителен стаж. Издадени са Констативни протоколи с номера съответно № КВ-5-21-01504371 от 12.01.2024г. и № КВ-5-21-01545802 от 26.02.2024г. от Дирекция „К.“, от които е видно, че жалбоподателят е декларирал начало на осигуряване за фонд „Пенсии“ чрез сдружение „Юропроф“, считано от 01.11.2014г. и, че самото сдружение е неправителствена организация, учредена съгласно Закона за юридическите лица с нестопанска цел и съответно не е неперсонифицирано дружество.

С Разпореждане № [ЕГН]/19 от 08.03.2024г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, на основание чл. 68, ал. 1, във вр. с ал. 2 от КСО, във вр. с чл. 9а. ал. 2 от КСО, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за ОСВ. Административният орган е мотивирал отказа си с обстоятелството, че лицето незаконосъобразно се е самоосигурявало като управител на „Юропроф“ - неправителствена организация, учредена съгласно Закона за юридическите лица с нестопанска цел. В тази връзка не е изпълнено законовото изискване за наличие на 39 години и 04 месеца осигурителен стаж.

Разпореждането е обжалвано от Д. пред компетентния административен орган – директора ТП на НОИ С.-град, който с оспореното Решение № 2153-21-101/17.05.2024г. е приел, че жалбоподателят няма качество на самоосигуряващо се лице и не следва да се осигурява като такъв. Като управляващ неправителствена организация, учредена съгласно Закона за юридическите лица с нестопанска цел, може да се осигурява само, в случай че получава възнаграждение, като лице, упражняващо трудова дейност на изборна длъжност, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 8 от КСО или като лице, работещо без трудово правоотношение, съгласно чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО. При извършената по повод предявената жалба проверка не са установени пропуски и допуснати нарушения на законовите разпоредби при зачитането на осигурителния стаж на жалбоподателя и определяне на неговата продължителност, понеже от пенсионната преписка на жалбоподателя към датата на депозираното заявление в ТП на НОИ – С.-град за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал.1-2 от КСО, във връзка с чл. 9а, ал. 2 от КСО, на същия не достигат 10 г., 04 м. и 28 дни за придобиване право на пенсия на това основание. Х. Г. Д. не може да ползва правата за придобиване право на пенсия по чл. 68, ал. 1-2 от КСО, във връзка с чл. 9а, ал. 2 от КСО, тъй като не му достигат повече от 5 години

осигурителен стаж. В тази връзка претенциите му за неправилно незачетени за осигурителен стаж преведените от него авансово осигурителни вноски по чл. 9а, ал. 2 от КСО в размер на 3088,80 лв., са приети за неоснователни. Така решаващият административен орган достигнал до извода, че предявената от Х. Д. жалба следва да бъде отхвърлена, а атакуваното разпореждане, като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Проведено е надлежно оспорване по административен ред на оспореното разпореждане. Решение № 2153-21-101/17.05.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Разпореждане № [ЕГН]/19 от 08.03.2024г. на длъжностно лице на пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ-С. град, е издадено от компетентен орган-длъжностно лице ПО, в НОИ ТП С. град, Дирекция „Пенсии“. Същото е в писмена форма и съдържа правни и фактически основания, поради което е обосновано и мотивирано и не се констатират нарушения на административните правила, обосноваващи неговата незаконосъобразност.

В случая няма спор по фактите и същите правилно са установени от административния орган.

Спорният по делото въпрос е следва ли да бъде зачетен за осигурителен стаж периода 01.11.2014г.-13.12.2023г., за който жалбоподателят твърди, че се е самоосигурявал като управител на сдружение „Юропроф“.

По силата на чл. 4, ал. 1, т. 8 от КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са лицата, упражняващи трудова дейност на изборни длъжности, с изключение на лицата по т. 1, 5 и 7 от КСО, както и служителите с духовно звание на Българската православна църква и други регистрирани вероизповедания по Закона за вероизповеданията.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от КСО, за осигурителен стаж се зачита времето, за което за лицата по чл. 4, ал. 1, т. 7 и 8 са внесени или дължими осигурителни вноски върху не по-малко от минималния осигурителен доход по чл. 6, ал. 2, т. 3, а за лицата, за които не е определен минимален осигурителен доход – минималната работна заплата за страната.

В чл. 38, ал. 3, т. 4 от НПОС, определяща редът и начинът за удостоверяване и изчисляване на осигурителния стаж съгласно чл. 9, ал. 11 от КСО, е регламентирано, че за осигурителен стаж на лицата, упражняващи трудова дейност и получаващи доходи на изборни длъжности, с изключение на лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1 и 7 КСО, както и за служителите с духовно звание на Българската православна църква и други регистрирани вероизповедания по Закона за вероизповеданията се зачита времето, за

което са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждението им, но върху не по-малко от минималния осигурителен доход за съответната професия по икономическа дейност за периода, през който е извършена трудова дейност.

Съгласно чл. 41, ал. 2 от НПОС осигурителният стаж и осигурителният доход на самоосигуряващите се лица, на лицата, работещи без трудово правоотношение, и на управителите, прокуристите и контролорите на търговски дружества и на лицата, посочени в чл. 19 от Наредбата за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица, българските граждани на работа в чужбина и морските лица, приета с Постановление № 30 на Министерския съвет от 2000г., се установяват с осигурителни книжки, в които се посочват времето, през което лицата са били осигурени, и доходът, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски. За времето след 31 декември 2006г. самоосигуряващите се лица могат да установяват осигурителен стаж и осигурителен доход и въз основа на данните за внесените дължими осигурителни вноски, съдържащи се в информационната система/регистрите на НОИ. За времето след 1 януари 2016 г. самоосигуряващите се лица установяват осигурителен стаж и осигурителен доход въз основа на данните за внесените дължими осигурителни вноски, съдържащи се в информационната система/регистрите на НОИ. В ал. 2 на същата разпоредба се сочи, че осигурителният стаж и осигурителният доход за времето от 1 януари 2009 г. на членовете на управителни или контролни органи на юридически лица, регистрирани по Закона за юридическите лица с нестопанска цел, и на партии се установяват с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО.

Анализът на посочените разпоредби сочи, че за да подлежи на задължително обществено осигуряване като председател на УС на регистрираното по ЗЮЛНЦ сдружение „Юропроф“, Х. Г. Д. е следвало да има определено и получавано възнаграждение за осъществяваната трудова дейност в това му качество.

Безспорно е, че жалбоподателят Х. Д. е декларирал начало на осигуряване за фонд „Пенсии“ чрез сдружение „Юропроф“, считано от 01.11.2014г. и самото сдружение е неправителствена организация, учредена съгласно Закона за юридическите лица с нестопанска цел. От приложените по делото доказателства се установява, че за периода от 01.11.2014г. до м.12.2023г. в Регистъра на осигурените лица са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО с код за вид осигурен 12 – самоосигуряващ се.

Административният орган е приел, след извършени проверки, обективирани в Констативни протоколи с номера съответно № КВ-5-21-01504371 от 12.01.2024г. и № КВ-5-21-01545802 от 26.02.2024г. от Дирекция „К.“, че няма основание за зачитане на осигурителен стаж и доход на Х. Д., като самоосигуряващо се лице за периода от 01.11.2014г. до 31.12.2023г., тъй като сдружението, както се посочи по-горе, е неправителствена организация, учредена съгласно Закона за юридическите лица с нестопанска цел и съответно не е неперсонифицирано дружество.

В констативния протокол е посочен реда, по който подлежат на осигуряване управляващите неправителствени организации, учредени съгласно ЗЮЛНЦ. Същите подлежат на осигуряване само при положение, че получават трудово възнаграждение: 1. по реда на чл. 4, ал. 1, т. 8 от КСО - като лица, упражняващи трудова дейност на изборна длъжност или 2. като работещи без трудово правоотношение съгласно чл. 4, ал. 3, т. 5 от КСО. От приложените по делото доказателства се установява липса на основание за зачитане на осигурителен стаж като самоосигуряващо се лице и няма данни в Р. за осигуряване на основание чл. 4, ал. 1, т. 8 от КСО или като лице, работещо без трудово правоотношение, на Х. Г. през процесния период.

Следователно може да се направи обоснован извод за липса на законово основание за зачитане на осигурителен стаж през процесния период въз основа на неоснователно подадените данни за периода като самоосигуряващо се лице.

Прилагайки изискванията на чл. 68, ал. 1-2 от КСО към 2023г. /времето на подаване на заявлението за отпускане на пенсия от жалбоподателя/, административният орган правилно и законосъобразно е приел, че лицето не отговаря на законовите условия за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, а именно: за мъжете - навършена възраст 64 години и 6 месеца и придобит осигурителен стаж 39 години и 4 месеца. Направена е правилна преценка, че недостигащият осигурителен стаж за правото на пенсия е повече от 5 години /10 години, 4 месеца и 28 дни/ и не са налице предпоставките за прилагане на чл.9а, ал.2 от КСО.

По горните съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С. град и потвърденото с него разпореждане, са издадени при спазване на материалноправните изисквания за законосъобразност, и не страдат от други пороци по чл. 146 от АПК, поради което и жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 от АПК, Административен съд –София град, III отделение, 55 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Г. Д. срещу Решение № 2153-21-101/17.05.2024г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-385/08.04.2024г. от Х. Г. Д. срещу Разпореждане № [ЕГН]/19 от 08.03.2024г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, като неоснователна.

ОСЪЖДА Х. Г. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ-С. град сумата в размер на 100 /сто/ лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: